

[Madsen-Mygdal.]

En Nation kan ikke i sin offentlige Husholdning fortsætte med at bruge Penge, som den ikke har eller har Mulighed for at tjene. Det er ikke noget, som vi kan græde os fra eller diskutere os fra, det er blot en Kendsgerning. Den kan prøve paa det for en kort Tid, saaledes som vi til vor egen Ulykke, ført af denne Regering, har gjort i de to sidste Aar; men den kan ikke gøre det, uden at Erhvervenes Reserver opspises, den kan ikke gøre det, uden at Befolkningen synker dybere i Forarmelse, og uden at der fremkommer en Lammelse af Erhvervslivet med dertil hørende stadig stigende Arbejdsløshed, saaledes som vi netop ser det for os. Men kun for en kort Tid kan det gøres, saa kommer Sammenbrudet.

Om det er netop dette Sammenbrud, der nu banker paa Døren. Statskassen er tom, uhjælpelig tom, der er et stort Underskud for indeværende Aar, og det vil blive meget større til næste Aar. Under alt dette har Regeringen intet andet at pege paa end nye Skatter ud over et i Forvejen forarmet, skattehærgt Land, ud over en Befolkning, der ikke er i Stand til at betale de nuværende Skatter, og som aldeles ikke er i Stand til at præstere yderligere Skatter, hvad saa end Finansministerens Opfindsomhed maatte finde paa at foreslaa.

Jeg har hørt mange Gange, ogsaa i Dag af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at man vender sig til mig og siger: Hvad vil du da? Hvor er dine Forslag om Tilpasning og Nedskaering af Udgifterne? Hvad er Tilpasning? spørger Regeringen. Hvor og hvor meget skal der skæres ned?

Jeg skal først hertil sige, at jeg tror, en Regering, der spørger saadan, er under den nuværende Tilstand ikke sin Stilling voksen. En Regerings Opgave er at føre og handle, ikke at spørge. Men naar Regeringen spørger, er det aabenbart, fordi den er hildet i den Misforstaaelse, at det, vi kalder økonomisk Tilpasning, det, at vi i vor fælles Husholdning sætter Tæring efter Næring, er noget, vi kan spørge om og diskutere og afgøre ved Afstemning.

Men det kan vi ikke. Jeg tør sige, at om saa alle Vælgere den 16. November vil stemme imod, at vi gaar den Tilpasningens Vej, som Tidens haarde Nødvendighed kræver — jeg tror nu ikke, de gør det, men selv om de gør det —, nytter det alligevel ikke; thi en Nation kan ikke fortsætte med at bruge Penge, den ikke har og ikke har Mulighed for at tjene gennem sin Erhvervsvirksomhed. Staten kan jo ikke tjene noget

til Nationen, den kan kun bruge af de Midler, Erhvervsvirksomhederne skaber.

Men denne Tilpasning af alle Udgifter paa Budgetterne, baade Statens og de kommunale Budgetter, kan kun gennemføres, naar Landet har en Regering, der vil denne Tilpasning, og den kan kun tilrettelægges og planlægges af en Regering, der har hele Administrationen i sin Haand, fordi denne Planlægelse kræver, hvis den skal udføres paa et retfærdigt Grundlag, en Regerings Medvirkning, den kræver at blive udført af en Regering.

Men naar nu Regeringen, som jeg har hørt mange Gange, og som det allerede har lydt her i Dag, raadvild og hjælpeløs som den er i den Situation, der foreligger, igen spørger: Hvad er Tilpasning, og hvor skal den foretages? —, tror jeg ikke der er andet Svar at give derpaa, end at saa er denne Regering ikke den, som vort Land trænger til i Øjeblikket. Vi skal vel nok, naar vi nu faar Valg, høre Socialdemokraternes demagogiske Agitation, der gaar ud paa, at Socialdemokraterne er de eneste sande Vogtere af den sociale Forsorg og for de fastlønnede. Saa vil jeg kun dertil sige, at det er daarligere Vogtere, hvis de ikke først og fremmest vogter paa, at hele Økonomien holdes i hvert Tilfælde saa sund, at ikke det hele bryder sammen, for saa nytter den Vogten ikke.

Jeg vil for vort Vedkommende sige, at vi ønsker ikke at forringe Kaarene for de socialt understøttede, og vi ønsker ikke heller at foretage vilkaarlige Nedsættelser for Statens Tjenestemænd. Men vi ønsker et System indført — og Begivenhederne har vist, at det er nødvendigt —, der giver større Bevægelighed end det nuværende. Vi ønsker den Tilstand indført, at naar vort Folk har fattige og ringe Kaar — og det har det i Øjeblikket —, skal vi alle dele disse Kaar med hinanden, ligesom ogsaa hvis det lykkes os paa ny at arbejde os frem til lysere og bedre Tider, da skal alle i vort Folk i Fællesskab have Adgang til at nyde godt af en saadan Fremgang.

Det er det, vi vil tilstræbe, ikke blot fordi det betyder social Retfærdighed for alle i vort Folk, men ogsaa fordi det er en Nødvendighed, hvis vi vil opretholde den økonomiske Ligevægt, der er en Betingelse for, at vort Folk kan leve og arbejde.

Men det er ikke blot i Statens Finanser, at Udsigterne er mørke. Hvordan er Stillingen ude i Kommunerne, der praktisk talt kun raader over direkte Skatteudskrivning til Dækning af deres store lovbundne Udgifter? Enhver ved, at Stillin-